

De openbaring Gods door het vleesgeworden woord
(adventspredikatie)

Preek n.a.v. Joh: 1: 1-16

De laatste kerkdienst van Ds. J. Spelt

Gehouden zondagmiddag 27 nov. 1959

In de Ned. Hervormde kerk
te Dinteloord

Voorzang psalm 118 vers 13 en 14.

Geloofsbelijdenis.

Schriftlezing: het Ev. Van Johannes 1: 1-16.

Bediening van de Heilige Doop.

Na het „ja-woord” volgde onderstaande toespraak tot de ouders:
In verband met deze doop, ouders, wil ik U wijzen op twee belangrijke zaken.

Ten eerste op het grote voorrecht en in de tweede plaats op de grote verantwoordelijkheid.

Het grote voorrecht, dat ons in de H. Doop bereid wordt, is immers de bezegeling en verzegeling van de Belofte des Verbonds, welke God wil doen toekomen ook aan onze kinderen.

De rijkdom van deze Belofte komt, dunkt mij, het duidelijkst hierin uit, wanneer wij met het formulier belijden, dat onze kinderen in zonden ontvangen en in ongerechtigheid geboren zijn.

Met andere woorden dus, dat wanneer onze kinderen ter wereld komen, zij verdoemelijk liggen voor God. Er is niets in of aan deze kinderen, dat God welbehaaglijk zou kunnen zijn. Desniettemin werkt de Heere in de lijn des Verbonds. In de Doop met de besprenging des waters wordt ons Gods grote en rijke liefde en Zijn meedogenloze ontferming voorgesteld, juist over deze kinderen.

Opdat wij dit zouden mogen geloven, dat, zoals in de Doop symbolisch het water op het voorhoofd gesprengd wordt, het bloed van Jezus Christus op Golgotha is gestort en heeft gevloeid ook voor onze kinderen. M.a.w. hier wordt ons de grote rijkdom en onbepaalde liefde Gods aangewezen over onze kinderen, betekend en verzegeld in het Sacrament van de H. Doop.

In de tweede plaats brengt de Doop voor U, ouders, en hiervan zwijgt ook het Sacrament niet, een grote verantwoordelijkheid mee.

Moge het dan zijn, dat God reeds in de prille jeugd Zijn handen wil uitstrekken tot onze kinderen, het is niet zo, dat daarom voor u,

ouders, de verantwoordelijkheid wegvalt door de H. Doop te laten bedienen aan Uw kinderen. Er zijn er onder U, die zich niets, maar dan ook niets, aan de kerk gelegen laten liggen. Die ook straks, als Uw leven zo blijft, allerminst, zoals het formulier met andere bewoording van u eist, Uw kinderen een goed voorbeeld zult geven. Wilt toch goed begrijpen ouders, dat de verantwoordelijkheid van deze H. Doop, welke zojuist aan Uw kinderen bediend is, niet op min, niet op de Gemeente, maar dat de verantwoordelijkheid op U rust! God zal deze verantwoordelijkheid eenmaal van Uw hand eisen. Het minste wat wij kunnen doen in dit opzicht is toch zeker dit, dat wij onze kinderen in het opgroeien het voorbeeld voor ogenstellen, door op te gaan onder de prediking des Woords, ze op te voeden bij het Eeuwig blijvende Woord des Heeren, en ze straks (als ze gespaard mogen blijven) te wijzen op de Enige weg ter Zaligheid, dat is Jezus Christus.

Ouders, wanneer gij dit in alle ernst moogt doen, wanneer het U echt ernst is met deze H. Doop, wilt dan weten, dat in deze grote verantwoordelijkheid de God des Verbonds U nabij en goed wil zijn. Hij is het, Die in deze Doop U juist wil verzekeren, dat Hij die God is, Die in Israël wonderen werkt en Zijn volk wil versterken met vrede en troost. Wanneer gij Uw kinderen leiden moogt tot Hem, Die het gezegd heeft: „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet”, dan wil Hij ook Uw kinderen aannemen en ze schrijven op de rol war Hij de volken schrijft, en ze tellen als bij Israël ingelijfd, en doen de naam van Sions kinderen dragen. Als gij daar het oog op moogt hebben, dan zult gij Uw grote verantwoordelijkheid in dezen verstaan en God bidden, mocht het zijn in het geloof, om zijn ondersteunende genade. In die weg kunt en moogt gij Uw verantwoordelijkheid aanvaarden, mocht het zijn tot eer van Zijn Naam en tot zaligheid van Uw kinderen.”

Gezongen voor de doop: Psalm 105 vers 5,

Gezongen na de doop Psalm 134: 3 (staande)

Gebed.

2)

De tekstwoorden waarbij wij een ogenblik willen stilstaan, vindt gij in het voorgelezen Schriftgedeelte en wel het Evangelie van Johannes, het eerste hoofdstuk en daarvan vers 18, waar wij lezen:

Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die in de schoot des Vaders is, die heeft Hem voor ons verklaard”.

Voordat wij hierbij nader stilstaan, zingen wij eerst uit Psalm 27 de verzen 1 en 3.

Gemeente,

Van oude tijden af heeft men zich begrijpelijker wijze er vaak mee bezig gehouden om een vergelijking te trekken tussen de vier Evangelisten. Van meet af aan is men het er over eens geweest, dat onder deze vier Evangelisten de Apostel Johannes een heel bijzondere en aparte plaats inneemt.

Wanneer men de eerste drie Evangelisten, t.w. Mattheüs, Marcus en Lucas de Synoptici heeft genoemd, dan betekent dit, dat ze allen vanuit één zelfde gezichtspunt het wonder der menswording, de komst van Jezus Christus, Zijn werken onder het volk, Zijn prediking, Zijn lijden, sterven, en opstanding en hemelvaart hebben gezien en beschreven. De Apostel Johannes doet dit echter op een ander wijze. Geen wonder, dat Johannes door de Kerkvader Ambrosius genoemd werd: „de adelaar onder de vier Evangelisten”. Hij bedoelt hier niet alleen mee op zijn forse wiekslag te wijzen, waarmee deze Evangelist het Woord des Heeren uitstalt en neerschrijft, maar inzonderheid noemt hij Johannes de „ adelaar” om zijn hoge vlucht, die hij neemt. Johannes bezieet en beschrijft de dingen niet zo direct vanuit Bethlehem, niet vanuit de hof van Jozef van Arimathea, ook niet zozeer vanuit een aardse verschijning, neen, de Apostel Johannes bezieet al deze dingen vanuit de eeuwigheid, vanuit de Hemelse, Goddelijke Heerlijkheid. U kunt dit reeds bemerken bij het eerste vers van zijn Evangelie, waar hij zegt: „ In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God”. Het is ook een bijzonderheid van de Apostel

Johannes, dat hij Christus aanduidt als „ Het Woord”. Hij doet dit op verschillende plaatsen in zijn Evangelie. Denkt slechts, om een voorbeeld te noemen, aan de bekende tekst uit zijn eerste Zendbrief: „ Want drie zijn er, die getuigen in de hemel; de Vader, het woord en de Heilige Geest; en deze drie zijn één”.

2)

Reeds in het begin van zijn Evangelie stelt Johannes ons het eeuwige zoonschap van Christus voor, „ In den beginne was het Woord”. „In den beginne” wil hier zeggen: reeds in de nooit begonnen Eeuwigheid, welke ook zonder einde is.

Geen mens kan zich hiervan een voorstelling maken. Johannes wil eigenlijk hiermee zeggen, dat Christus, het levend gemaakte Woord, van Eeuwigheid tot Eeuwigheid God is.

Het is goed dat wij daarop letten, want buiten dit woord om wordt geen enkele zaak op deze wereld voltrokken. Het is ook door dit woord, dat de Hemel en aarde zijn voortgebracht. Het is door dit woord, dat zij worden onderhouden. Johannes betreft hier dus op zeer bijzonder wijze de Zoon, bij de scheppingswerkelijkheid en de scheppingsheerlijkheid.

En dit alles, opdat wij in de schepping ook de heerlijkheid van God de Zoon zouden aflezen. Maar helaas, dit alles hebben wij verloren door de zonde. Van het bewonderen der scheppingsheerlijkheid is niets terecht gekomen. U zult vragen: „ Waarom is hier niets van terecht gekomen?” Omdat wij geen oog meer hebben voor de scheppingsheerlijkheid en voor de natuurlijke Godsopenbaring.

Onze Ned. Geloofsbelijdenis zegt het zo treffend, „ overmits al het licht, dat in ons was, de duisternis veranderd is”. Alles verloren door de zonde. Wat is dat erg! Nu wil ik helemaal niet zeggen, dat er geen mensen meer zijn, die open oog hebben voor de schoonheid en schepping Gods. Gelukkig wel! Er zijn nog mensen, die wel eens gewogen kunnen worden bij het aanschouwen van Gods majesteit en heerlijkheid in het rijk der natuur, die de grootheid des Heeren daarin min of meer kunnen bewonderen. Ik bedoel eigenlijk dit. Het oog in de schepping, waardoor God zou worden gekend, dat is ten

eene male verblind, verduisterd, en verloren gegaan door de zonde. Daarom leert ond ook de Belijdenis, dat de schoonheid der schepping Gods wel een natuurlijke openbaring is, maar dat zij ons nooit kan brengen tot de zaligmakende kennis Gods, in Jezus Christus. Die kennis zijn we geheel kwijt.

Nu keer ik terug naar mijn tekst. Daar zegt Johannes allereerst deze waarheid: „Niemand heeft ooit God gezien”. Wat bedoelt de Apostel hier eigenlijk mee? Is dit woord wel voor 100% de waarheid?

3) Hebben dan niet sommige profeten van het oude verbond, denk slechts aan Elia, en enkele van de Apostelen, denk aan Paulus, iets van God aanschouwd? Inderdaad! Maar ik zei het reeds, iets van God aanschouwd! Dit is geheel iets anders, dan wat Johannes hier bedoeld in onze tekst! Als Johannes hier spreekt over het zien van God, dan bedoelt hij daarmee „het kennen van God”, de gnosis”. Dat is het juist, waar het bij Johannes in zijn gehele Evangelie om gaat. En alles wat in het Oude Testament werd geopenbaard van God uit den hemel, was slechts een gedeeltelijke, een betrekkelijke openbaring Gods. „Niemand heeft ooit God gezien”. Door het woord „niemand”, sluit de Evangelist ieder mens buiten. Inderdaad, dat kunnen wij niet meer, dit is een totaal uitgesloten zaak !
Waarom, zult U misschien vragen? Wel, om dezelfde reden, als waardoor wij het juiste oog voor de schepping verloren hebben! Wij zijn verblinde mensen! Arm, ellendig, jammerlijk, blind en naakt, ziedaar het beeld van de natuurlijke, van God afgevalen mens! Om in de taal van Johannes te spreken: wij zijn mensen die de kennis, (niet het verstand), maar die de kennis van God verloren hebben in het Paradijs. Uit en van ons zelf zullen wij dan ook nooit tot de ware Godskennis kunnen komen. Nooit zullen wij God kunnen kennen, zoals Hij is. Dat is het, wat andere Profeten en evangelisten bedoelen, wanneer ze zeggen, dat de duisternis over de aarde is uitgespreid, en donkerheid over de volken. Dit is des levens werkelijkheid! Dit is de realiteit, Gemeente, waaraan gij en ik, buiten Christus, ook onderworpen zijn. Och, wij kunnen ons wel

een eigen kennis van God opbouwen, en denken wij er heel wat van begrijpen en verstaan, maar buiten de Openbaring van de Zoon Gods, bestaat deze kennis inderdaad niet. Een , kennis, doe opgeblazen maakt, kan ons nooit leiden tot de waarachtige Godskennis, tot de waarachtige gemeenschap Gods. Het waarachtig kennen, het waarachtig zien, berust op een gemeenschap. In de Bijbel hangt het woord,, kennen” samen met de meest intieme omgang tussen degene die kent en die gekend wordt. En daarom Gemeente, is het immers aan onze kant totaal verloren! Wij zijn, om het in Schriftuurlijke taal te zeggen: zonder God en zonder Christus in deze wereld”. En nu moeten wij niet proberen om op de een of andere

4)

Eigen gemaakte wijze toch tot dat zien, tot dat kennen van God te komen! Dit gezegde is heus niet overbodig, want het is de drang van elk menselijk hart! Waarom is er geen volk zover godsdienst? Waarom zijn de heidenen in het algemeen veel vromer mensen dan Christen-mensen? De heidenvolken, die bijna dagelijks godsdienstplechtigheden verrichten, om hun goden te kennen en tevreden te stellen. Het is alleen, omdat dit overgebleven is, het afhankelijk zijn van de mens aan een hogere macht. Maar op deze wijze is alles te vergeefs. Johannes wil hier zeggen: zo Hij de Eerste was in het werk der Schepping, zo is Hij ook de Eerste in het werk der Herschepping. Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, niet aanvaard, zo zegt hij in vers 11. Maar dat is wat anders. Evenwel, hij is eerst tot hen gekomen. Christus is altijd de Eerste. Hij is de Alfa, het begin, zowel in de schepping als in de herschepping.

„Eer iets van mij begon te leven,
Was alles in Uw boek geschreven”.

Reeds in de Eeuwige Vrederaad was Hij in onderhandeling met de Vader en de Heilige Geest. De mens zou nooit meer naar God gevraagd hebben, als Deze hem naar zijn grondeloze

barmhartigheid niet eerst had opgezocht. Zij hebben Hem niet gekend! Juist daarom is het zo erg. Dit mag wel het eerste zijn, waar wij als toepassing elkaar op moeten wijzen. Ondanks het grote Heilsfeit, dat deze Immanuël in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, wil de grootste massa niets van Hem weten, ja ze kennen God niet, en daartoe is Christus juist in deze wereld gekomen, zoals Paulus het ergens zegt: „ Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner Opstanding!,,

Gemeente, wat is dit toch erg!

Voordat Johannes ons dat grote geheim gaat verklaren, wil hij toch eerst op iets anders wijzen, n.l. de absolute Eenheid van Vader en Zoon., Niemand heeft ooit god gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is”. de eniggeboren Zoon! Wij belijden en geloven, dat Jezus Christus naar zijn Goddelijke natuur de eniggeboren Zoon van God is van eeuwigheid geboren; niet gemaakt, noch geschapen (want alzo zou Hij een schepsel zijn); maar éénswezens met den Vader, mede eeuwig, het uitgedrukte beeld der zelfstandigheid des Vaders

5)

En het afschijnsel Zijner heerlijkheid, Hem in alles gelijk zijnde. Art. 10 van onze N.G.B.

Begrijpen kunnen wij dit wonder nooit, wel aanbidden. Dat is hetgene, waar Johannes hier de nadruk op wil leggen. Deze Zoon is in de schoot des Vaders; dat wijst aan de absolute eenheid met den Vader als ook met den Heilige Geest. Dit werpt een bepaald licht over de Adventsgedachte en ook over Bethlehem. Johannes is de man die weinig voelt, voor de reële, d.w.z. voor het geen tastbaar en zichtbaar is. In zijn Evangelie vinden wij daarom ook geen kribbe, geen wijzen uit het Oosten, geen vader en moeder als zodanig. Gelijk de adelaar hoog opstijgt in de ijle blauwe lucht, en vandaar benedenwaarts blik, zo beziet Johannes al deze dingen vanuit de eeuwigheid. De vleeswording van het Woord, is de vleeswording Gods! In Bethlehem, daar is God zelf! Het is misschien wel nodig, dat wij in onze materialistische tijd, het Kerstevangelie eens meer

uit Johannes oogpunt benaderen, dan uit de drie andere Evangelisten Niet omdat Mattheús of Lukas het minder goed hebben beschreven! Integendeel, allen zijn geleid door de Heilige Geest. Maar wij mensen blijven zo graag aan de tekenen aan het uitwendige, hangen. Wij vergapen ons aan het, „kind in de kribbe”, kortom aan alles hetgeen rondom deze kribbe gebeurd is. Natuurlijk heeft dit alles zijn Evangelische zin, maar het gevaar, vooral in onze moderne tijd, die zo bitter geesteloos is, wordt juist hierdoor zo groot, dat men het bij al die uitwendige dingen laat. De Apostel Johannes laat ons het Kerstwonder echter in het juiste licht zien. Het is de eniggeboren Zoon, die in de schoot des Vaders is, die daar in die schamele kribbe ligt. God is mens geworden! Dat is het grote wonder bij Johannes. Hij jubelt het uit in vers 14: „ En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond”. Van deze Eniggeboren Zoon heeft Johannes de Doper getuigd: „ Deze was het, van Welken ik zeide: Die na mij komt, is voor mij geworden, want Hij was eer dan ik”. Dit staat in Johannes “Evangelie voorop, opdat wij de hele Advents- en Kerstgeschiedenis zouden verstaan in de Vleeswording des Woords. Dit betekent, dat er geen andere weg voor de redding der mensen openstond, dan dat God Zelf zou neerdalen in de allerdiepste vernedering van ons menselijk bestaan.

6)

Dat Zij krijgen het te belijden, dat Hij de rechtvaardige is, en dat zij zijn gramschap dubbel waardig zijn.

„Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig, Heer;
Uw oordeel rust op d “allerbeste wetten
Uw loon, Uw straf beantwoordt aan Uw eer.”

Zij, die daarom hun verdoemenis, veroordeling, aanvaardden, moeten het eerst eens worden met Zijn heilig Recht. Welnu, voor dezen openbaart Christus de Vader, als vol zijnde van vergevende liefde. Daarom roept Hij niet goede en brave mensen, maar zondaren tot

Zich. Daarom heeft Hij gezegd: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal U rust geven!” Alleen door deze Christus is het, dat God ons Zijn Heil wil schenken, het Heil, dat d ‘aard in ‘t rond verheugt. Door deze vleeswording des Woords, worden de deuren der genade open gezet voor een arm en verloren zondaar! Dit is het juist, wat hier met alle nadruk moet worden gezegd. Buiten Christus om is er geen enkele kennis van God. Buiten Hem om blijft de eeuwige dood. Dit is, om een korte toepassing te maken, van grote betekenis voor de adventstijd en de komende Kerstdagen. Want och, ik weet het wel, (elk jaar kan ik het wel zeggen, maar daar verandert toch niets mee) er is geen enkel feest wat zo verwereldlijkt is als het Kerstgebeuren. En ik krijg steeds meer de indruk, dat alle Kerstdrukke totaal niets te maken heeft met datgene, waar het eigenlijk om gaat, n.l. de „vleeswording des Woords. Toch stellen deze dingen ons voor een vraag. Namelijk deze, of wij die vleeswording des Woords persoonlijk nodig hebben om tot God te geraken, om Zijn Openbaring te kennen. Ik mag het ook zo stellen: „Is er een uitzien, een verlangen naar de Verlosser en de verlossing? “ Onder de oude bedeling lees ik van dezulken. Jesaja heeft het reeds uitgeroepen: „ Och, dat Gij de hemelen scheurde, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen van Uw aangezicht vervloten! In het Nieuwe Testament lezen we van een Simeon en een zeer oude Anna, die niet weken uit de tempel voordat zij het vleesgeworden woord hadden aanschouwd. En zo zouden er meer te noemen zijn! Gemeente, wij zijn vandaag weer op de eerste Adventszondag, Als God ons het leven spaart, gaan we straks weer Kerstfeest vieren, het zoveelste in ons leven. Bezitten we nu iets, wat nodig is om getroost te kunnen leven om

7)

Straks zalig te kunnen sterven? Werkelijk, het gaat niet om de kribbe, het gaat niet om de uiterlijke vertoning, het gaat om dit eeuwig wonder, dat de Zoon, die in de schoot des Vaders is, het eeuwig Woord, vlees is geworden! Naar het eeuwig Raadsplan Gods heeft Hij vlees en bloed aangenomen uit de maagd Maria.

De Eeuwige Zoon van God is Zelf neergedaald naar deze wereld, om een weg ter verlossing open te stellen. Hij is gekomen om de Vader te openbaren, bekend te maken! Ik kan het ook zo zeggen, Dat Hij gekomen is, om Eeuwig Leven op deze aarde aan te bieden aan verloren en doemwaardige zondaren. Eeuwig leven, niet alleen in de zin van het blijven, maar Eeuwig leven in de zin van hogere orde, n.l. van het leven met God. We moeten niet vergeten dat de gehele wereld ons niet helpen kan, en wanneer wij straks sterven, zonder God te kennen, zonder iets te ervaren van die verklaring des Vaders door de Zoon, dan zijn wij de ongelukkigste van alle schepselen. Maar nog is het niet te laat! In onze tekst wordt Johannes een deur der hoop geopend in het dal van Achor.

De Adventsklanken willen ons zeggen: Er is verzoening, er is een open deur in de Heere Jezus Christus! Maar dan ook alleen voor die mens, die met zijn zonde en schuld, met zijn vastgelopen leven, met al zijn tekorten, elke dag weer opnieuw tot Hem de toevlucht leert nemen. Maar de Heere verspilt Zijn genade in Jezus Christus niet, denk daar wel om! In de vleeswording des Woords zet hij de deur der genade wijd open, maar de vrucht kan alleen worden gekend daar, waar plaats voor Hem is. En dat is nu het allerergste, van nature is er in Uw en mijn hart geen plaats voor Christus! Wij hebben in dit leven aan veel dingen behoefte, maar allerminst hebben wij behoefte aan dat ene nodige. Wilt daarom de advents dagen binnen gaan met de bede van de dichter:

Heer ai maak mij uwe wegen,
Door Uw woord en Geest, bekend,
Leer mij, hoe die zijn gelegen.
En waarheen G "Uw treden wendt

Leer mij, dat ik een verloren en doemwaardig zondaar voor U ben,
leer mij bovenal, dat ik dit ben, door eigen schuld en door eigen
overtreding.

8)

Als we dit hebben geleerd op de school des Geestes, dan zijn de Adventsklokken blijde klanken voor ons. Dan roepen zij het ons

toe, dat een mens nooit tot God kan weer keren, maar dat daarom God naar deze mens gekomen is, in de vleeswording des Woords! Juist daarom is het Woord vlees geworden, en is neergedaald naar deze vervloekte aarde. Daarom is de samenvatting van Advent, dat heen wijst naar het wonderschone Kerstgebeuren, nooit anders dan dit, dat er Heil bereid is voor reddelozen, en dat er zegen is voor de vervloekten! De Zoon heeft ons de Vader verklaard! Omdat Hij het Recht des Vaders heeft willen dragen in Zijn allerdiepste vernedering, kan Hij nu Gods kinderen tot de Vader brengen. Dit betekent niet, dat zij reeds in dit leven en op deze wereld God zullen zien in Zijn volle Grootheid en Openbaring. Maar toch, diegenen, waarvan eerst moest worden getuigd: „Niemand heeft ooit god gezien“, kan nu gezegd worden met de Apostel: „wij kennen ten dele en profeteren ten dele“, zeker, maar toch mogen zij er iets van kennen, omdat Jezus Christus Hem wil openbaren. De Adventsklokken appelleren niet alleen de vleeswording des Woords, maar ook de wederkomst van Christus op de wolken des Hemels. Deze adventsklanken kunnen het Kind des Heeren van vreugde doen opspringen, bij het uitzien naar de volheid van deze kennis. Dan mogen ze het Paulus nazeggen: „Want nu zien wij door een spiegel in een duister verschiet, maar dan zullen we Hem zien van aangezicht tot aangezicht.” Dan zullen we Hem kennen, zoals wij gekend zijn geworden. Naar die dag zien ze met hoopvol verlangen uit! Dan zal het vleesgeworden Woord, het Lam, dat midden in de troon is, de volle heerlijkheid van Hem openbaren, Die hen als verloren mensen trok met koorden der liefde. Getrokken uit de wereld, getrokken uit de eeuwige dood tot het eeuwige leven. Gemeente, wat wordt deze Christus aangenaam en dierbaar voor een gans verloren zondaar. Arme mens, die Hem versmaadt, die op zulk een grote zaligheid geen acht geeft. Advent en Kerst willen Hem aankondigen! Zalig de mens, die Hem mag ontvangen als de eniggeboren Zoon des Vaders, in de beestenstal van zijn hart, in de verwording van zijn eigen leven. Zalig hij of zij, die

9)

Hem mag ontvangen als zijn Goel en Verlosser, opdat hij mag weten, dat er maar één Naam onder de hemel is gegeven, waardoor wij moeten zalig worden, en dat is Jezus Christus, het vleesgeworden Woord!

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang: Psalm 98 vers 2.

